

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **S. T.**, narozen dne X
státní příslušník Afghánské islámské republiky,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, Tis u Blatna

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Křížíkova 279/8, Praha 8

o **žalobě proti rozhodnutí** žalované ze dne 4. 3. 2021, č. j. KRPS-50471-18/ČJ-2021-010022

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou na poště prostřednictvím žalované ve smyslu § 172 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) dne 15. 3. 2021 a doručenou soudu dne 19. 3. 2021, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále

jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 129 odst. 3 a 4 téhož zákona zajištěn za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, přepracované znění (dále jen „nařízení Dublin III“), přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobce v žalobě namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 2 odst. 1 a 4 téhož zákona, neboť žalovaná nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále uvádí, že žalovaná porušila § 50 odst. 3 správního řádu, neboť nezjistila všechny okolnosti případu svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť není patrné, jakými úvahami se žalovaná řídila při hodnocení podkladů rozhodnutí, § 129 zákona o pobytu cizinců, neboť důvody pro zajištění nejsou dány, čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) z důvodu nezákonného zasažení do žalobcova práva na osobní svobodu a čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nebyly zkoumány systematické nedostatky ve státě, do kterého měl být žalobce předán. Tyto obecné námitky pak žalobce dále v žalobě rozvedl.
3. Žalobce namítá, že z odpovědi Ministerstva vnitra ze dne 9. 2. 2021 (kterou přiložil k žalobě) vyplývá, že v období od března do prosince 2020 bylo v 92 případech plánované předání do členských států z důvodů nastalé epidemiologické situace související s onemocněním Covid 19 a měnících se podmínek pro realizaci transferu (omezení leteckých spojení, opatření na straně členských států) zmařeno. Žalobce má tedy za to, že tzv. dublinské transfery jsou z důvodů nepříznivé epidemiologické situace pozastaveny, což muselo být žalované zjevné již v době vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaná mohla očekávat, že předání žalobce do Řecka není realizovatelné. Žalovaná reálnou možnost předání vyhodnotila nesprávně a napadené rozhodnutí tak stojí na nepravdivém skutkovém základu.
4. Žalobce dále poukazuje na to, že žalovaná nedostatečným způsobem vyhodnotila otázku, zda v Řecku neexistují systémové nedostatky v azylovém řízení. Žalobce připustil, že po žalované sice nelze požadovat důkladné zhodnocení v čase, který má pro vydání rozhodnutí k dispozici, nicméně skutečnosti, které uvedla, jsou irelevantní a pro přespřílišnou obecnost nedostatečné. Napadené rozhodnutí není podloženo žádnými konkrétními důkazy a zprávami o situaci v Řecku. Žalovaná pouze uvedla, že Řecko je členem Evropské unie, jde o bezpečnou zemi, která dodržuje standard ochrany lidských práv a z aktuálních informací vyplývá, že zde nehrozí ani epidemiologické riziko ani riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, a zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 53 Az 3/2018-33.
5. Žalobce dále odkazuje na zahraniční zprávy z internetových serverů, z nichž vyplývá, že právě Řecko se potýká se systémovými nedostatky v azylové proceduře, což je způsobeno především vysokým počtem žadatelů, kteří zde pak žijí v nelidských podmínkách. Zprávy obecně hovoří o rapidním zhoršení situace. Podmínky v uprchlických táborech jsou nedostačující především kvůli enormnímu počtu žadatelů. Tyto problémy s počtem uprchlíků se začaly promítat také v řecké legislativě, která se snaží omezit počet uprchlíků na svém území kontroverzním zákonem, který omezuje některá základní lidská práva.

Situaci v Řecku kritizuje také evropská komisařka pro lidská práva Dunja Mijatović. Na azylová rozhodnutí se čeká pět až šest let a žadatelé o azyl nemají takřka žádný přístup k lékařské péči. Na žadatelích o mezinárodní ochranu je pácháno fyzické i sexuální násilí a jsou okrádáni.

6. Žalobce odkazuje na aktuální rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 12. 2020, č. j. 19 A 26/2020-33, v obdobné věci, který podobně obecné a nekonkrétní úvahy o situaci v Řecku shledal nepřezkoumatelnými. Pochybení žalované v této věci je obdobné, neboť rovněž nevzala dostatečně v úvahu systémové nedostatky v azylových řízeních v Řecku. Jelikož není ani patrné, z jakých podkladů žalovaná při svých úvahách vycházela, je napadené rozhodnutí rovněž nepřezkoumatelné. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit.
7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě po rekapitulaci skutkových okolností případu uvedla, že při vydání napadeného rozhodnutí vycházela z konkrétního jednání žalobce, jak je v napadeném rozhodnutí a v celkovém spisovém materiálu zaznamenáno. Připomněla, za jakých okolností byl žalobce objeven v úkrytu moldavského kamionu, odkázala na podrobný popis skutkových okolností v napadeném rozhodnutí a zdůraznila rovněž výpověď žalobce, který si byl vědom svého protiprávního jednání, a dodala, že mířil do Francie. K možnosti realizace účelu zajištění žalovaná uvedla, že realizace předání žalobce byla akceptována s tím, že bude předán do Rumunska, nikoliv do Řecka, jak uvádí žalobce. Ačkoliv je v důsledku pandemické krize předávání osob na území Evropské unie dosti ztíženo, není nemožné a existuje reálný předpoklad, že k předání žalobce do Rumunska dojde. K namítanému porušení čl. 8 odst. 2 Listiny žalovaná připomněla, že omezení na svobodě si žalobce přivodil svým protiprávním jednáním spočívajícím v nedovoleném překročení státní hranice. Žalovaná navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno dne 4. 3. 2021), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce byl dne 3. 3. 2021 zajištěn spolu s dalšími cizinci cestujícími v nákladovém prostoru kamionu s moldavskou SPZ. Žalobce byl eskortován na policejní stanici k provedení dalších úkonů spojených se zjištěním totožnosti v systémech AFIS a EURODAC.
11. S žalobcem byl sepsán protokol o podání vysvětlení, v rámci kterého uvedl, že na konci roku 2018 opustil Afghánistán, letěl do Iránu, měl svůj cestovní doklad i iránské vízum. Odtud cestovat pěšky do Turecka, kde cestovní doklady ztratil. Z Turecka cestoval nafukovacím člunem do Řecka, kde byl rok a dva měsíce v uprchlickém táboře na ostrově Lesbos, odtud pokračoval pěšky do Makedonie, potom do Srbska, kde byl dva a půl měsíce v táboře s volným režimem. Potom cestoval do Rumunska, kde byl týden v karanténě,

byly mu vzaty otisky prstů, o azyl nežádal. Po skončení karantény byl poslán do tábora s volným režimem. Na radu převaděčů nastoupil na parkovišti do kamionu, v němž spolu s dalšími cestoval 52 hodin bez jídla a pití. Cílem jeho cesty je Francie. V domovském státě ukončil základní vzdělání, absolvoval vojenský výcvik, sloužil v armádě, v době jeho odchodu tam probíhala občanská válka, nyní je to ještě mnohem horší, hrozí mu tam nebezpečí ze strany Talibánu, jelikož pracoval u tamní policie. K rodinným vazbám vypověděl, že otec již zemřel, v zemi původu žije matka a sedm sourozenců. V Evropské unii nemá nikoho z rodiny, pouze má kamarády v Německu, ve Francii a ve Velké Británii. Byl si vědom toho, že bez platného cestovního dokladu nebyl oprávněn vstoupit na území států Schengenského prostoru, potažmo České republiky a zdržovat se zde.

12. Při pohovoru žalobce dále uvedl, že nikdy v žádné zemi nežádal o azyl, pouze podepsal nějaké dokumenty v Rumunsku a byl mu vystaven a předán průkaz sloužící pro identifikaci při kontrole. Prozatím neví, zda bude žádat v České republice o azyl, nicméně je si vědom, že je oprávněn požádat o azyl pouze v jednom státě. S rodinou v domovském státě je v kontaktu přes sociální síť. V případě, že by se musel do Afghánistánu vrátit, má kam, jelikož tam jeho rodina má vlastní dům. V České republice nemá žádný majetek, jen věci osobní potřeby. Dosud se nikde nedopustil žádného protiprávního jednání, nemá sjednané zdravotní pojištění. Na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo by ji měl v péči, či s ní sdílel společnou domácnost, popřípadě by na něm tato osoba měla být jakkoli závislá. V České republice nemá žádné vazby. Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie nebo občana České republiky ani nežije ve společné domácnosti s občanem Evropské unie nebo s občanem České republiky. Umístění do zachytného zařízení by dle jeho sdělení pro něj bylo velkým zásahem do jeho soukromého a rodinného života, protože by nemohl pokračovat dál do Francie. Svého protiprávního jednání si je plně vědom, avšak neví, jaký postih mu za něj hrozí.
13. Napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn za účelem předání podle nařízení Dublin III. V odůvodnění žalovaná po rekapitulaci skutkových okolností uvedla, že porovnáním daktyloskopických otisků v systému AFIS nebyla nalezena shoda, porovnáním v systému EURODAC byla zjištěna shoda s rumunským záznamem č. R01TM002T2102091612, kde byl žalobce daktyloskopován dne 9. 2. 2021 a z Řecka, kde byl daktyloskopován dne 6. 9. 2019 pod č. GR1MOR20190906396556. Z tohoto důvodu byly započaty procesní úkony vedoucí k zahájení řízení ve smyslu nařízení Dublin III. Na žalobce jako na státního příslušníka Afghánistánu se vztahuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jako i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, a nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, kterým se stanoví kodex Unie upravující přeshraniční pohyb osob, z nichž vyplývá, že státní příslušníci Afghánské islámské republiky jsou povinni mít při překročení vnějších hranic členských států Evropské unie platný cestovní doklad a vízum.
14. Tím, že žalobce vstoupil na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza, porušil shora citovaná evropská nařízení i zákon o pobytu cizinců. Žalobce tedy vstoupil a pobýval na území České republiky neoprávněně, čímž naplnil jednu z podmínek stanovených v § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vedoucích k jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců. Žalovaná dospěla k závěru, že žalobce je třeba předat jinému

členskému státu Evropské unie, který je příslušný k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu formou azylu. O tom bude rozhodnuto v řízení, jehož prvním úkonem je napadené rozhodnutí. Žalobce současně neposkytuje žádnou záruku o dobrovolném návratu do země, ve které požádal o azyl a jeho setrvání v ní do konce vedeného azylového řízení. Žalovaná podotkla, že je v zájmu členských států Evropské unie, které jsou i součástí Schengenského prostoru, aby v něm pobývali pouze cizinci, kteří splňují platné podmínky vstupu a pobytu. Cílem nařízení Dublin III je rovněž zabránit multiplikaci žádostí o mezinárodní ochranu a tím zahlcování systému institutem předání cizince do státu, který je oprávněn posuzovat jeho žádost o mezinárodní ochranu.

15. Žalovaná měla za prokázané neoprávněný vstup a pobyt žalobce na území České republiky a současně skutečnost, že na území jiného členského státu Evropské unie již podal žádost o mezinárodní ochranu. V případě žalobce tímto státem je buď Řecko, nebo Rumunsko, přičemž žalované je známo, že předávací řízení trvá kolem 50 dnů. Žalovaná uzavřela, že předání žalobce je reálné. Uložení zvláštních opatření žalovaná neshledala v případě žalobce účinná. Žalovaná dospěla k závěru, že u žalobce je splněna i podmínka vážného nebezpečí útěku, přičemž zohlednila jednak to, že žalobce již jednou nedodržel povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, které jsou pro celé území Evropské unie shodné, a jednak to, že žalobce nechce na území České republiky zůstat, neboť chce pokračovat do Francie. Žalovaná posoudila dopady do soukromého a rodinného života žalobce.
16. K otázce, zda v členském státě, kam má být cizinec předán, existují systémové nedostatky azylového řízení, žalovaná předeslala, že žalobce takové nedostatky v řízení nenamítal a žalované nejsou známy. Řecko, potažmo Rumunsko jsou členskými státy Evropské unie, jde o bezpečné země s běžnými azylovými procedurami. Ze své činnosti žalovaná nemá poznatky o tom, že by se azylové procedury v Řecku vymykaly běžným evropským standardům. Nic na tom nemění ani probíhající pandemie. Podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě nenesou trhlin, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce také neuvedl nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že mu v Řecku či Rumunsku hrozí nelidské či ponižující zacházení. Kritéria dle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III shledala žalovaná splněnými.
17. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalovaná dne 3. 3. 2021 ze systému EURODAC zjistila porovnáním otisků prstů žalobce shodu s rumunským záznamem č. R01TM002T2102091612 (č. l. 67 správního spisu). Dále je ve správním spise založena azylová karta (*document temporar de identitate solicitant de azil*) č. 176491/21 Rumunské republiky (č. l. 43 správního spisu), z níž vyplývá, že žalobce tam požádal o mezinárodní ochranu. O tomto bylo informováno Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, které je příslušné k zahájení řízení podle nařízení Dublin III.

Posouzení žalobních bodů

18. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

19. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.
20. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.
21. Podle § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
22. Podle čl. 28 odst. 3 pododstavce 1 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.
23. Podle čl. 28 odst. 3 pododstavce 2 nařízení Dublin III pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.
24. Podle čl. 28 odst. 3 pododstavce 3 nařízení Dublin III pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.
25. Podle čl. 28 odst. 3 pododstavce 4 nařízení Dublin III v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna.
26. Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce 2 nařízení Dublin III není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií

stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát (pozn. soudu: i přesto, že české znění čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III používá výraz „systematické nedostatky“, podrží se soud v tomto rozsudku přiléhavější formulace „systémové nedostatky“, která odpovídá např. francouzskému, německému i anglickému znění téhož ustanovení nařízení, jakož i předcházející judikatuře Soudního dvora EU, kterou toto ustanovení kodifikuje, srov. obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, 5 Azs 29/2018-29, bod 25, či ze dne 8. 1. 2021, 5 Azs 114/2018-63, bod 30 nebo zdejšího soudu ze dne 11. 7. 2019, č. j. 45 Az 10/2019-41, bod 28).

27. Jádrem řešené věci je splnění předpokladů pro zajištění žalobce podle napadeného rozhodnutí. Žalobce činí sporným, že v důsledku koronavirové krize mělo a mohlo být žalované jasné, že předání v dublinském řízení nebude realizovatelné a namítá, že se žalovaná nedostatečně zabývala otázkou systémových nedostatků azylového řízení v Řecku. Oporou pro jeho závěry jsou aktuální zprávy ze zahraničních serverů, v nichž se píše o problémech s migračními vlnami v Řecku, jakož i o kritice řecké vlády v souvislosti se zaváděnými restriktivními opatřeními na úseku azylových řízení, která vedou k nedobrým podmínkám pro žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobce má napadené rozhodnutí současně za nepřezkoumatelné, neboť není patrné, z jakých podkladů žalovaná vycházela, dospěla-li k závěru, že řecký azylový systém uvedenými nedostatky netrpí.
28. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce vymezil jako nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ve vztahu k neexistenci systémových nedostatků řeckého azylového systému. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden či z jakých podkladů vycházel, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Soud předesílá, že uplatněnou námitku nepřezkoumatelnosti je v tomto případě nutné zasadit jednak do kontextu lhůty pro vydání rozhodnutí o zajištění a jednak do kontextu podkladů, které byla žalovaná povinna opatřit. Soud při posouzení věci vycházel rovněž z nejaktuálnější judikatury Nejvyššího správního soudu, a to zejména ve vztahu k členským státům, které přicházely v úvahu pro předání žalobce, neboť situace v oblasti migraci se dynamicky vyvíjí, přičemž tento vývoj je nutné při soudním rozhodování zohlednit.
29. Žalovaná je v případě zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců povinna rozhodnout do 48 hodin od zadržení cizince, nelze-li jeho předání nebo dokončení jeho průvozu v této lhůtě uskutečnit. V této lhůtě musí žalovaná realizovat celou řadu procesních i faktických úkonů, přičemž jedním z nich je i vyřešení otázky nastolené žalobcem týkající se nedostatků v azylovém řízení příslušného členského státu. V žalobcově případě nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí jasné, zda prvním členským státem, v němž žalobce požádal o mezinárodní ochranu, bylo Řecko či Rumunsko. Žalovaná to odůvodnila tak, že v systému EURODAC nalezla daktyloskopickou shodu jak se záznamem řeckým, tak se záznamem rumunským. Tato nejasnost však nemá žádný vliv na zákonnost či přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná není správním orgánem příslušným k rozhodnutí o tom, do které země bude žalobce v dublinském řízení předán; tímto orgánem je Ministerstvo vnitra. Jinými slovy, v době rozhodování žalované ještě

nemuselo být vyjasněno, do kterého konkrétního státu bude žalobce posláze v dublinském řízení předán. Bylo zcela postačující, pokud žalovaná na základě provedených lustrací uvedla v úvahu přicházející členské státy, v této věci konkrétně Řecko a Rumunsko (obdobně srov. závěry Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 166/2020-154, bod 24).

30. K otázce rozsahu podkladů, z nichž má žalovaná při hledání odpovědi na otázku existence systémových nedostatků v azylovém řízení jiného členského státu vycházet a související otázkou, do jaké míry podrobnosti je má zkoumat, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku svého rozšířeného senátu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, publikovaném pod č. 3773/2018 Sb. NSS, v němž uvedl, že správní orgány nemusejí v každém jednotlivém rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců výslovně zdůvodňovat, zda ve státě, kam má být cizinec předán, k těmto nedostatkům v rámci azylového řízení dochází, či nikoliv. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že „[p]okud účastník řízení systémové nedostatky v řízení o zajištění nenamítal a správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům ve státě předání nedochází, případně o nich nepanují ani důvodné pochybnosti, není nutné, aby své úvahy na dané téma v odůvodnění rozhodnutí výslovně uváděl. (...) S ohledem na zásadu vzájemné důvěry členských států, má správní orgán povinnost otázku systémových nedostatků výslovně v rozhodnutí o zajištění vypořádat i bez námítky pouze tehdy, dospěje-li sám k závěru, že takové nedostatky ve státě, kam má být cizinec následně předán existují, případně jsou-li o jejich existenci důvodné pochybnosti. (...) Žalovaná má v rámci řízení o určení příslušnosti podle nařízení Dublin III pomocnou úlohu a jejím úkolem je při splnění zákonem stanovených podmínek zajistit osobu, která má být předána do příslušného členského státu (§ 129 zákona o pobytu cizinců). Jakkoliv tedy mají orgány policie pouze pomocnou úlohu, a proto neshromažďují takové podklady, jako ministerstvo, musí žalovaná při posuzování naplnění účelu zajištění vycházet z obecně známých skutečností o nedostacích azylového systému dané země, z poznatků ze své úřední činnosti a také z výpovědí zajištěných cizinců. Ve sporných situacích je pak povinna si podklady potřebné pro posouzení této otázky vyžádat.“ (důraz přidal soud).
31. V rámci obecných východisek Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku rozlišil dvě základní situace, jednak případ, kdy cizinec uplatní námitku systémových nedostatků vůči státu, do kterého má být předán v rámci řízení před správním orgánem, a jednak případ, kdy je otázka systémových nedostatků v azylovém řízení namítnuta poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění. Pokud se v prvním případě správní orgán v rozhodnutí o zajištění nevypořádá s takovou námitkou, pak by jeho rozhodnutí skutečně bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.
32. Tento případ však v nyní souzené věci nenastal. Žalobce neuvedl v řízení před žalovanou žádné výhrady ani námítky proti azylovému systému Řecka či Rumunska, byť byl na svůj migrační příběh ze strany žalované dotazován v podobě otázky, proč nezůstal v jednom z uvedených členských států. Žalovaná tedy nebyla v případě žalobce povinna hloubkově zkoumat a domýšlet za žalobce potenciální nedostatky v azylovém řízení, pokud o tom neměla ze své úřední činnosti žádných specifických poznatků, což výslovně v napadeném rozhodnutí zmínila. Žalovaná uvedla, z jakých východisek vyšla, přičemž na věci nic nemění, že výslovně nezmínila podklady, které k tomu použila. V daném případě je totiž podstatné to, že žalovaná neměla žádných indicií o tom, že by se takové nedostatky vyskytly. Za situace, kdy žalobce žádné konkrétní výhrady nevznesl, je takový postup postačující a přezkoumatelný. Soud dodává, že závěry žalované se vztahují jak na Řecko,

tak na Rumunsko. Z užití slova „potažmo“ na str. 9 napadeného rozhodnutí je zjevné, že žalovaná posuzovala obě země jako členské státy Evropské unie, mezi kterými platí zásada vzájemné důvěry, přičemž bez konkrétních indicií nebyl žádný důvod hodnotit oba azylové systémy zvlášť (srov. rovněž dokumenty Soudního dvora Evropské unie citované ve shora zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 73/2017-29, body 10 a 11). Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto není důvodná a soud může přistoupit k jeho věcnému přezkumu v rozsahu žalobních bodů.

33. Soud se nejprve zabýval žalobní námitkou tvrzených systémových nedostatků v azylovém systému Řecka, neboť tato námitka úzce souvisí s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou soud neshledal důvodnou. V řešené věci jde o druhý ze shora zmíněných případů, kdy žalobce nenamítal v řízení před žalovanou systémové nedostatky v azylovém řízení, ale uvedl je poprvé až v žalobě proti rozhodnutí o zajištění. V takovém případě platí, že soud si učiní úsudek o důvodnosti této námítky, a to tak, že posoudí, zda panují ve vztahu ke konkrétnímu azylovému systému, zahrnujíc v to případně i osobu žalobce, důvodné pochybnosti, či zda jsou v konkrétním případě systémové nedostatky naplněny. Je třeba předeslat, že jakkoli žalobce patrně neovládá žádný z evropských jazyků, a nelze s absolutní jistotou vyloučit, že nemohl žádost o mezinárodní ochranu podepsat nevědomky, je možné na straně druhé oprávněně předpokládat, že s ním bylo jak v Řecku, tak v Rumunsku jednáno za přítomnosti tlumočníka, přičemž opak žalobce ani netvrdí. Z toho vyplývá, že si musí být vědom toho, ve kterém zemích o mezinárodní ochranu požádal, resp. ve které se tak stalo poprvé. V žalobě totiž vznáší výhrady pouze k azylovému systému řeckému, nikoli rumunskému, ač to bylo patrně Rumunsko, kde o mezinárodní ochranu požádal. O tom svědčí rumunský azylový průkaz vystavený žalobci, který předložil žalované. Soud se dále nebude zabývat výhradami proti rumunskému azylovému systému, neboť proti němu žalobce výhrady nevznnesl ani v řízení o zajištění ani nyní v žalobě.
34. Jakkoli je dále ze správního spisu zjevné, že žalobce bude předáván do Rumunska a nikoli do Řecka, v době rozhodování žalované to postaveno na jisto nebylo (a ani být nemuselo), přičemž pro soud je podstatný skutkový stav, který tu byl v době rozhodování žalované (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud je tedy povinen se zabývat výhradami vznesenými žalobcem proti řeckému azylovému systému, protože Řecko přicházelo v době vydání napadeného rozhodnutí jako dožádaný stát v úvahu, nicméně však pouze v rozsahu, zda tu v té době byly takové pochybnosti o řeckém azylovém systému, v jejichž světle by úvahy žalované nemohly obstát. I přesto, že soud rozhoduje podle skutkového stavu v době rozhodování žalované, není možné odhlédnout od toho, že příslušným státem podle nařízení Dublin III se posléze ukázalo Rumunsko, což je patrné z oznámení Ministerstva vnitra ze dne 19. 3. 2021 (č. l. 75 správního spisu). Proto není nutné, aby se soud obsáhle zabýval řeckým azylovým systémem, pokud zde vůbec není dána možnost, že by žalobce byl do Řecka předán. Pokud by se (ať již z jakýchkoli důvodů) předání do Rumunska nezdařilo, do jiného členského státu již žalobce v souvislosti s žádostí o mezinárodní ochranu předán být nemůže. Z hlediska soudní ochrany žalobce je dle názoru soudu postačující, pokud soud posoudí, zda žalovaná pochybnosti o systémových nedostacích v řeckém azylovém systému mít měla a musela by se tak jimi v řízení podrobněji zabývat. O výhradách žalobce k systémovým nedostatkům v řeckém azylovém systému v rozsahu shora naznačeném uvažil soud takto.
35. V projednávané věci se žalovaná k možnosti předání žalobce vyjádřila následovně: „*Správní orgán se zabýval také otázkou, zda v zemi, kam má být cizinec předán, existují systémové*

nedostatky azylového řízení. Účastník řízení takové nedostatky v řízení nenamítal a správnímu orgánu žádné nedostatky známy nejsou. Řecko, potažmo Rumunsko je součástí Evropské unie, jedná se o bezpečnou zemi s běžnými azylovými procedurami. Při své činnosti se správní orgán ještě nikdy nesetkal s negativní námitkou, která by se vztahovala k azylovým procedurám probíhajícím v Řecku. Z těchto důvodů správní orgán dospěl k závěru, že k takovýmto nedostatkům ve státě předání nedochází a konstatuje i neexistenci důvodných pochybností o této skutečnosti. Správní orgán je názoru, že v Řecku dodržují standard ochrany lidských práv, přičemž ani z aktuálních informací a situace nijak nevyplývá, že by tato země měla s přijímáním cizinců systémové potíže či nedostatky a to ani v souvislosti s pandemií COVID-19. Podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě nenesou trhlín, a proto zde nehrozí riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán dále vycházel z výpovědi jmenovaného ze dne 03. 03. 2021, v níž jmenovaný neuvedl žádné důvody, pro které by nemohl být vrácen zpět do Řecka, či Rumunska, respektive na základě, kterých by bylo možno usuzovat, že mu tam brozí nelidské či ponižující zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. S ohledem na uvedené skutečnosti správní orgán dospěl k závěru, že předání cizince je v době trvání zajištění uskutečnitelné, neboť realizaci v době rozhodování o zajištění nebrání žádný systémový nedostatek. Na základě uvedeného má správní orgán za to, že kritéria dle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení jsou ve státě, kam má být dotyčný předán, naplňována.“

36. Lze připustit, že úvaha žalované je obecnějšího rázu a neopírá se například o aktuální zprávu Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o situaci v Řecku, resp. Rumunsku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2020, č. j. 2 Azs 244/2019-27, bod 10), nicméně nelze jí vytknout, že by srozumitelně nepředestřela, jak o věci uvažila a jaké skutečnosti při tom zohlednila. Soud je toho názoru, že úvahy žalované ob stojí ve světle kritérií vytyčených rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu ve výše odkazovaném rozsudku (srov. bod 30 rozsudku). Soud již předeslal, že žalovaná měla na vydání rozhodnutí o zajištění 48 hodin od okamžiku omezení žalobce na osobní svobodě. Jakkoli nelze ani za této situace rezignovat na posouzení otázky možnosti předání do azylového systému jiného členského státu, považuje soud vypořádání žalované i s ohledem na to, že žalobce žádné výhrady před vydáním napadeného rozhodnutí nevznosl, ač byl přímo dotazován, za dostačující. Informace na žalobcem odkazovaných serverech, které žalobce shrnuje, sice nelze podceňovat, nicméně ani přeceňovat. Je obecně známou skutečností, že se Řecko potýkalo a zřejmě stále potýká s nebývalým počtem migrantů, resp. potenciálních žadatelů o mezinárodní ochranu. Je proto i logické, že řecká vláda přijímala a přijímá opatření, jejichž cílem je tento enormní počet zvládnout, přičemž se při tom patrně nemohla vyhnout i kritickým reakcím.
37. Soud již výše uvedl, že evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C-411/10 a C-493/10). Judikatura Nejvyššího správního soudu ve vztahu k zajištění za účelem správního vyhoštění mimo území Evropské unie, kdy se tato vyvratitelná domněnka bezpečné země neuplatní, dovodila, že „[p]ři rozhodování o zajištění cizince je správní orgán povinen možné překážky realizace vyhoštění (vycestování) ve smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců vypořádat toliko předběžně. Nelze očekávat, že toto posouzení bude kvalitativně zcela srovnatelné s hodnocením, jež provádí Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku, které vydává podle § 120a téhož zákona pro účely samotného řízení o správním vyhoštění.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2016, č. j. 5 Azs 5/2016-51; obdobně srov.

rozsudky téhož soudu ze dne 20. 2. 2020, č. j. 7 Azs 372/2019 – 29, bod 14, ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 Azs 384/2019-23, bod 15, či ze dne 26. 8. 2020, č. j. 1 Azs 495/2019-43, bod 20). V rozsudku ze dne 16. 10. 2019, č. j. 8 Azs 55/2019-34, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „[z]ávěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 7 As 79/2010 nelze vykládat tak, že při jakýchkoliv (byť sebemenších) pochybnostech o možných překážkách vycestování cizince je správní orgán vždy povinen vyžádat si před vydáním rozhodnutí o zajištění cizince závazné stanovisko Ministerstva vnitra o realizovatelnosti správního vyhoštění. Taková povinnost je dána pouze tehdy, je-li před vydáním rozhodnutí o zajištění správnímu orgánu zřejmé, že by v dané věci důvody znemožňující vycestování mohly být dány. Správní orgán je proto oprávněn si sám provést předběžné posouzení takových překážek, a dojde-li k závěru, že s určitou mírou pravděpodobnosti určité překážky vycestování mohou existovat, teprve tehdy je povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva ještě před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění.“

38. Soudy tedy i v případech zajištění za účelem správního vyhoštění do třetích zemí mimo území Evropské unie, u kterých mnohem častěji hrozí nerealizovatelnost účelu zajištění s ohledem na princip *non-refoulement* (jehož odrazem je právě čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III), akceptují i jen stručné vysvětlení či základní úvahu ohledně neexistence důvodů znemožňujících vycestování. Správní orgány mohou vyjít i ze skutečností, které jim jsou známy z úřední činnosti (rozhodování v obdobných věcech cizinců pocházejících ze stejné země), což zpravidla nebude podloženo písemností ve správním spisu. Důvodné pochybnosti žalované nemohla založit ani série článků, popisujících situaci v Řecku, a to bez ohledu na to, zda jí byla či nebyla v době rozhodování známa. Jakkoli soud nechce v žádném případě zlehčovat složité osudy lidí, kteří se ať už z jakýchkoli důvodů vydali na obtížné putování s nejistým výsledkem, nelze na druhé straně požadovat, aby jakákoli zmínka o špatné situaci cizinců či o špatném zacházení v jednotlivých případech byla důvodem pro to, aby se žalovaná pokaždé detailně zabývala azylovým systémem v tom členském státě, který je předmětem takové kritiky. Nelze totiž odhlížet od skutečnosti, že nedostatky v azylovém řízení musejí dosahovat takového stupně, aby je bylo možné považovat za nedostatky systémové ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (srov. obdobně nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2021, č. j. 2 Azs 345/2020-27, body 18 a 19, řešící dublinské předání do Řecka).
39. Dle názoru soudu by tedy muselo jít o takové nedostatky, které prostupují celým azylovým systémem určitého státu, majíc za následek jeho nefunkčnost jako celku, či takové, které rozvrací samu podstatu řízení o mezinárodní ochraně a nejsou dílem jen momentálně či nahodile se vyskytujících jevů. Za takový případ však není možné považovat situaci, kterou popisuje žalobce, neboť i z jeho tvrzení je patrné, že jde o situaci mimořádnou způsobenou nebývale vysokým počtem azylových žadatelů, která vede k přetížení systému, který pak není schopen dostát svým předchozím standardům. I kdyby byla pravda, že azylové řízení v Řecku trvá řadu let, nelze to bez dalšího považovat za systémový nedostatek, pokud příčinou tohoto stavu je zcela evidentní přehlcení systému enormním počtem žadatelů. Nelze jistě ani vyloučit, že se v Řecku dějí věci, které žalobce popisuje. Dle názoru soudu však nelze ani za této situace hovořit o systémovém selhání řeckého azylového systému, kterému by žalovaná musela věnovat pozornost jako relevantní indicii vedoucí k důkladnějšímu objektivnímu posouzení. K takto kategorickému závěru dosud judikatura Nejvyššího správního soudu nedospěla, resp. ojedinělý závěr vykročivší tímto směrem byl rozšířeným senátem téhož soudu překonán.

Soud v dané věci zastává názor, že žalobcem odkazované zprávy a články poukazují spíše na těžkosti, s nimiž se Řecko při zvládání enormního náporu migrujících cizinců potýká. Nelze mu pak z hlediska možnosti dublinského předání vytýkat, že při zvládání migrační situace není zcela úspěšné. Pokud jde o žalobcem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 229/2016-44, pak právě jeho závěry má soud za překonané shora citovaným rozsudkem rozšířeného senátu téhož soudu č. j. 4 Azs 73/2017-29. Pokud jde o odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, zdejšímu soudu jednak nejsou detailně známy skutkové okolnosti tamním soudem řešené věci a jednak soud již předeslal, že žalobce do Řecka předán nebude, pročez soud posuzoval toliko otázku, zda zde byly indicie svědčící pro to, aby se žalovaná situací v Řecku (resp. Rumunsku) podrobněji zabývala. K odkazu na zdejší rozsudek ze dne 24. 4. 2018, č. j. 53 Az 3/2018-33, je třeba uvést, že šlo o jinou situaci, neboť v odkazované věci žalobce před vydáním rozhodnutí vznesl konkrétní námitky týkající se situace v uprchlických táborech v Itálii. Žalobní námitka není důvodná.

40. Soud se dále zabýval druhou žalobní námitku poukazující na vědomost žalované o nerealizovatelnosti předání žalobce v dublinském řízení. Soud předesílá, že pro posouzení této žalobní námitky není podstatné, že žalobce nebude předán do Řecka, na které se v žalobě soustředí, neboť s pandemií onemocnění COVID 19 se v mírnější či těžší formě potýkaly prakticky všechny členské státy Evropské unie. V rozsudku ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015 - 59, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zajištění cizince pro účely jeho předání do jiného členského státu Evropské unie příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 28 nařízení Dublin III není možné, absentuje-li reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, tedy je-li evidentní, že cizinec nebude do jiného členského státu Evropské unie ve lhůtách stanovených čl. 28 citovaného nařízení předán.
41. Soud si je vědom, že epidemiologická situace v České republice nebyla v době vydání napadeného rozhodnutí příznivá. Nicméně ani s ohledem na dynamiku jejího vývoje v tuzemsku i v jiných zemích nelze přisvědčit žalobci v tom, že žalovaná vydávala napadené rozhodnutí s vědomím, že realizace předání ve lhůtě podle nařízení Dublin III nebude možná. Příloženou odpovědí Ministerstva vnitra na žádost Organizace pro pomoc uprchlíkům o poskytnutí informace ze dne 9. 2. 2021 neprovedl soud jako důkaz, neboť údaje o minulém stavu transferů neposkytují dostatečný podklad pro zpochybnění potenciality transferů budoucích. Nad rámec toho soud pouze uvádí, že obsah zprávy nepodporuje žalobcovo tvrzení, že by veškerá dublinská předávání byla z epidemiologických důvodů zcela pozastavena. Z příložené tabulky naopak plyne, že probíhala po celý rok 2020, byť v některých měsících nedošlo k žádnému předání. I kdyby však ze statistik o předávání cizinců za poslední období vyplynulo, že úspěšnost předání byla rovna nule, nebylo by možné bez dalšího uzavřít, že ani v dalším období neexistuje rozumná šance na realizaci účelu zajištění. Na základě takového výkladu statistických údajů by žalovaná musela navždy rezignovat na plnění svých zákonných úkolů, čímž by došlo k vyprázdnění právního institutu zajištění za účelem předání podle nařízení Dublin III (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 Azs 283/2015-62 a výše citovaný rozsudek č. j. 10 Azs 256/2015 - 57, bod 36).
42. Soud tedy nesouhlasí se žalobcem v jeho přesvědčení, že žalovaná věděla, že předání nebude možné realizovat a nelze mít za to, že bylo objektivně vyloučeno, aby k předání žalobce došlo. Poukazuje-li žalobce na omezení leteckých spojení, v úvahu připadají i možnosti pozemní přepravy, v krajním případě pak např. vypravení speciálního letu. Lze proto uzavřít, že ze správního spisu ani z podání žalobce nevyplývá *prima facie* zřejmá

nepravděpodobnost realizace účelu zajištění, jež by měla za následek nesplnění zákonných podmínek pro aplikaci tohoto institutu. Ani žalobní bod týkající se nesprávnosti závěru o možnosti realizace dublinského předání a jeho nepodloženosti ve správním spise není důvodný.

43. Soud tedy uzavírá, že vzhledem k individuálním okolnostem případu žalobce je napadené rozhodnutí jako celek v souladu se zásadou proporcionality zásahu veřejné moci do osobní svobody i zásadou subsidiarity zajištění ve vztahu k tzv. zvláštním opatřením. Žalovaná tyto individuální okolnosti řádně zohlednila a svůj závěr o nezbytnosti zajištění dostatečně konkrétně odůvodnila.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

44. Soud tak dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž současně nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou úřední činnost. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. března 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně